

AUGUSTIN

Zpravodaj farnosti svatého Augustina v Brně

říjen 2016

Slavnost sv. Augustina, patrona našeho kostela

Kázání na farním dnu

foto: Alžběta Pillerová

Farní pouť při svátku patrona našeho kostela a tím i farní Jarmark letos připadl přímo na světcův svátek. Jako vždy se na poutní mši sešlo hodně lidí, naopak poprvé jsme ji slavili s o. Josefem, ale také jsme mezi sebe pozvali o. Michaela Špilara a zástupce z komunitního domu Villa Vallila. Otec Špillar pravděpodobně překvapil trochu netradičním kázáním nejen děti, ale také mnohé z nás. Lidé z Villy Vallily nám pak přiblížili, jak žijí lidé, kteří se nemohou bez pomoci druhých začlenit do společnosti. Jsem moc ráda, že jsme farnost otevřená pomoci druhým, a děkuji všem, kteří Jarmark jakkoli podpořili. Občanskému sdružení Villa Vallila jsme tak díky vám předali celkem 80 tisíc korun. Za tento dar všem paní ředitelka sdružení děkuje dopisem.

Jana Halámková

Vážení a milí farníci z kostela sv. Augustina,

rádi bychom vám velice poděkovali za vaši dobročinnou akci, kterou jste ve své farnosti uspořádali a jejíž výtěžek jste věnovali sdružení Villa Vallila. Jsme mile překvapeni a potěšeni, kolik se na vašem jarmarku vybralo peněz. Každý dar je pro

nás posilou i povzbuzením do naší činnosti, z každého finančního daru se snažíme vylepšit podmínky lidí, kteří u nás v komunitním domě žijí.

Díky veliké finanční částce, kterou jsme tímto od vás dostali, si troufneme na realizaci dvou menších „projektů“ – rádi bychom zakoupili koně pro hipoterapii a dozařídili některé pokoje obyvatel Villy Vallily. Těší nás, že na tom budete mít svůj podíl.

Děkujeme tímto všem, kteří nás touto akcí podpořili, kteří vybrali naši organizaci k obdarování.

Vaši dobročinnosti a velkorysosti si velmi vážíme. S úctou

Eva Klípková – ředitelka

Výrobky na Jarmark *foto: A. Pillerová*

Slovo úvodem

Milí farníci,

nevím, jestli vám říká něco jméno Lou Gehrig, ale předpokládám, že ne. To byl americký baseballista, který se narodil na začátku 20. století a patřil k nejlepším baseballistům své doby. Lou kromě toho, že hrál výtečně, měl také obrovskou vytrvalost – během 14 sezon nevynechal ani jeden zápas a celkově jich za tu dobu odehrál 2130 v řadě! Nehledě na počasí, zdravotní stav a jiné okolnosti.

Lou by těch zápasů odehrál ještě mnohem víc, kdyby mu v necelých 36 letech doktoři nezjistili, že onemocněl *amyotrofičnou laterální sklerozou*, která způsobuje, že během maximálně tří let mozek postupně přestává být schopen ovládat většinu svalů a pacient zůstává paralyzován, při zachování psychických a rozumových schopností – tedy hlava funguje, ale tělo ne.

Hlavní důvod, proč ale o Lou Gehrigovi píší, nejsou jeho skvělé baseballové schopnosti, ale jeho projev na rozloučenou, kterým fanouškům oznamoval, že se loučí s kariérou, a ve kterém jim děkoval za podporu. Nevím, co byste říkali a prožívali vy, kdyby vám v relativně mladém věku diagnostikovali smrtelnou nemoc, ale Lou začal svůj projev následujícími slovy:

„Milí fanoušci, během posledních dvou týdnů jste četli o velké změně, která se odehrála v mém životě. Přesto se považuji za nejšťastnějšího muže na světě.“

Pak pokračuje děkovnou řečí, ve které děkuje za lidi, kteří mu pomáhali v jeho baseballové kariéře, za svoji tchyni!, rodiče a za svoji manželku.

Ve své řeči dvakrát zdůrazní: *„Sure I'm lucky.“ („Opravdu, jsem šťastný.“)*

Člověk, kterému zákeřná nemoc, na kterou měl do dvou let umřít, změnila během pár dní život, si nestěžoval na těžký osud, na nespravedlnost, ale děkoval za svůj život a považoval se za šťastného.

Kéž bychom i my dokázali za všech okolností vnímat svůj život podobně, kéž bychom si i my často uvědomovali, že je toho mnoho, za co můžeme a máme být vděční, a co činí náš život šťastným.

o. Josef Novotný

Stalo se

1. září v našem kostele zahájila další školní rok Cyrilometodějská církevní základní škola a Cyrilometodějské gymnázium a střední odborná škola pedagogická Brno, která slaví 20 let od svého vzniku.

~

Od září se posunul začátek pondělních ranních bohoslužeb na 8. hodinu. Nově se v jejich předsedání střídají spirituálové z obou cyrilometodějských škol a duše přítomných povznáší zpěv školního sboru. Děti mají během mše sv. také možnost přistoupit ke svátosti smíření.

~

Pokřtěni u nás byli:

4. 9. – Štěpán Petr Tereza z Kalkaty
Záruba
11. 9. – Samuel Filip Machala
24. 9. – Ondřej Černík
25. 9. – Eliška Marie Havlíčková

Opustili nás:

21. 9. – Marie Popková
25. 9. – Ing. Miroslav Haupt

Na svátost biřmování není nikdy pozdě

Asi nikoho, kdo procházel odpoledne poslední zářijové neděle okolo kostela, by nenapadlo, že se právě uvnitř odehrává významný obřad. Že se něco děje, by bylo opravdu těžké poznat. A přesto ve ztichlém kostele za přítomnosti nejbližší rodiny právě otec Josef uděloval svátost biřmování mojí šestadevadesátileté babičce.

Možná se vám po přečtení těch pár řádků v hlavě ozvalo hned několik „Ale přece...“ Svátost biřmování uděluje biskup. Dělá se to na Letnice. Probíhá v rámci slavnostní mše v katedrále. Předchází jí důkladná několikaměsíční příprava...

Tyto námitky běžely v hlavě i nám, když se otec Josef na první pátek při pochůzce po nemocných od babičky dozvěděl, že není biřmovaná a přála si tuto svátost přijmout. Jen pár dní nato už naše obavy z toho, že bude muset babička absolvovat náročný obřad a cestu do neznámého prostředí, otec Josef rozptýlil, když nám přišel říct, že získal svolení biskupa svátost biřmování udělit. Mohli jsme si vybrat, jestli to provedeme doma, v kostele

při mši, nebo v kostele mimo mši. Přestože babička už nevidí, špatně slyší a jen těžko se pohybuje, rozhodla se přijmout tuto svátost v kostele. Nestojí příliš o pozornost ostatních, a tak jí vyhovoval obřad mimo mši, kdy kněz navíc mohl stát kousek od ní a ona dobře slyšela. Za dvacet minut bylo vše hotovo a my jsme se vydali s babičkou zase na cestu domů.

Biřmování se říká svátost křesťanské dospělosti. A tak může mít někdo, kdo se nenechal biřmovat v mladém věku, pocit, že mu ujel vlak. Na svátost biřmování není ale nikdy pozdě. Pro člověka, který se blíží konci pozemského života, je naopak dobré posílit spojení s Bohem všemi dostupnými způsoby. A jak ukazuje tento příběh, biřmování mezi vhodné prostředky patří a může se odehrát klidně i u postele biřmovaného.

Pro farníky, kteří jsou ještě při síle, právě začíná příprava na biřmování dospělých. I zde platí, že se nemusí bát přijít ani starší ročníky. Duch Svatý působí v každém věku.

=hk=

Kostel sv. Augustina hostil Hradišťtan a přátele CMGaSOŠPg

Cyrlometodějské gymnázium a střední odborná škola pedagogická Brno v kostele svatého Augustina oslavily společným koncertem Hradišťtanu a školního sboru Cantate v pátek 16. září a mši svatou následující den dvacet let své existence.

Staroslověnské chorály, rytmické spirituály nebo i Bachova suita rozezněly kostel a podtrhly den díky za život církevní školy, kterou zřídila a spravuje Kongregace sester sv. Cyrila a Metoděje. „Při ranní mši sv. v katedrále sv. Petra a Pavla jsme s o. biskupem Vojtěchem, našimi a sprátenými kněžími děkovali za to, kam jsme došli, protože si uvědomujeme, že dvacet let fungování církevní školy, byť ve svobodné zemi, není samozřejmostí,“ sdělil ředitel Štěpán Policer. Nynější generální představená s. Václava Dudová zavzpomínala na přípravu a vznik CMGaSOŠPg, na kterém se osobně podílela: „Bez důvěry v Boží pomoc by to nešlo. I když to nebylo jednoduché, tak jsem nikdy nelitovala, že jsme se do toho pustily. Je krásné potkávat naše absolventy.“ S. Vojtěcha Černá dodala, že jich mají více než patnáct set a sobotní

V téměř dvouhodinovém koncertu své skladby zahrály soubory jak samostatně, tak společně a sklídily zasloužený potlesk a uznání.

foto: Petr Polanský, www.clovekavira.cz

program byl připraven speciálně pro ně a jejich rodiny.

Vzhledem k tomu, že kvůli koncertu byly večerní mše svatá a úklid kostela přesunuty na ranní hodinu, což i přes informace na webu a oznamování

v ohláškách ne všichni zaregistrovali, účast pedagogů absolventů a přátel školy byla obohacena i o nemalý počet farníků, kteří si s radostí vychutnali nevšední zážitek.

=jo=

Představujeme farní varhaníky: Vladimír Kyas

Dnes představujeme dalšího z našich varhaníků, pana Ing. MgA. Vladimíra Kyase, Ph.D.

Nejste vystudovaný varhaník. Jak jste se dostal ke hře na varhany?

Od svých sedmi let jsem na přání rodičů docházel do hodin klavíru, což bylo k nelibosti a někdy i zděšení mých učitelů, protože jsem byl naprosto nezvladatelný. Notový zápis jsem většinou ignoroval a hrál podle sluchu, což vyvrcholilo v létě 1959, které jsem trávil na prázdninách v Jeseníkách, tehdy stále pustnoucím pohraničí. V kostele měla začít mše svatá, varhaník nikde, noty nikde. A tak jsem za to usedl, v kostele většinou německy mluvící starousedlíci – a já, z paměti, zahrál naposlouchanou mešní píseň „Wir werfen uns darnieder“, preludoval a hrál latinské odpovědi.

Dlouhou dobu jste vedl chrámový sbor zde u Sv. Augustina. Jak na tu dobu vzpomínáte?

To je dlouhá historie, zažil jsem zde všechny varhaníky a služebně vlastně všechny faráře, počínaje o. Fanfrdlou. To už jsem s jeho svolením občas hrával a Zdeněk Pech, tehdejší varhaník, mne učil kombinovat rejstříky a hlavně ovládat pedál. Po příchodu faráře Krause sice vznikl chrámový sbor a orchestr, ale tak trochu externí – složený ze zpěváků a hudebníků Janáčkovy opery. Vznik přímo farního pěveckého sboru, to je story, která už jde mimo rámec tohoto rozhovoru, tedy pouze to podstatné: přišel rok 1968, velké změny, i personální – a ze mne, zaučujícího se sbormistra, byl najednou dirigent chrámového sboru. Navíc – vznikl kytarový rytmický kolektiv nás, mladých zpěváků, i to je na dlouhé vyprávění, snad někdy jindy. Byl jsem jejich sbormistrem, i když bylo jasné, že jen na krátkou dobu, Ano, byli jsme předchůdci pozdějšího sboru USA, to ovšem už dorostla další generace.

Myslím, že je to jasné – odešel jste do světa, vojenská služba v pražském AUSu, pak později studium AMU. Po Praze přišlo angažmá operního sólisty v Opavě, později v Moravském divadle Olomouc. Vedle toho jste začal vyučovat v Kroměříži na Církevní konzervatoři, dodnes jste pedagogicky činný na Katedře hudební výchovy Pedagogické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci. Jak to všechno šlo dohromady

Vladimír Kyas u varhan Sv. Augustina

foto: Ján Otradovec

s neustálým kontaktem a činností na kůru u Sv. Augustina?

V Brně jsem byl pořád doma, i když jsme s rodinou bydleli asi šest let v Opavě. Ale přišel p. Pavlů, zanícený hudebník, a díky jemu začal chrámový sbor opět pravidelně pracovat. Mě znal a věděl, že rád vypomohu: zpívat, hrát a občas vést zkoušky. Tak to šlo až do příchodu o. Kabrdy v roce 1990. Nastaly personální změny a já se stal pravidelným varhaníkem spolu s ostatními kolegy. Po dalších dvou letech jsem opět vedl chrámový sbor a navíc po boku s kamarádem Pavlem Kynclem, který ve funkci prvních houslí se staral i o sestavení orchestru. Jsem rád, že se vedení orchestru po mně ujal, chrámový sbor i orchestr si jeho práci velmi váží.

Varhaničíte ještě v jiných kostelích?

Občas na Vranově u Brna, pravidelně o poutní slavnosti ve Sloupě a dost často na Lipůvce, kde vypomáhám tamnímu varhaníkovi a řídím sbor. Mimochodem, velmi kvalitní, skládající se z tamních nadšených farníků.

Takže i v dirigování a vedení sboru jste samouk?

Operní a jevištní praxe je tvrdá a drsná škola, ale nesmírně užitečná, Teď se mi to mnohonásobně vyplácí, jak v chrámové činnosti, tak při výuce budoucích učitelů hudby. Na nich záleží, kam bude směřovat hudební kultura našeho náro-

da, bude-li se vůbec ještě zpívat. Totéž, z trochu jiného pohledu, platí i pro lidový zpěv v našich kostelích. Je třeba jej udržovat, pěstovat a zachovat pro další generace – aby se zpívalo co nejlépe. A to znamená i na přiměřené úrovni doprovázet na varhany.

Máte v tomto oboru nějaké své vzory?

Mezi profesionály varhaníky nemám, ale zažil jsem ještě pana Langeru a dr. Zhánělu, kteří varhanci vlastně už od vysvěcení našeho chrámu. Byli kdysi vzorem jednak ve stylu, ale hlavně v celkovém liturgickém pojetí varhanního doprovodu při bohoslužbách. O Zdeňku Pechovi jsem se již zmínil, s velkým uznáním vzpomínám na Marii Kovářovou a Petra Macha, který už tři roky není mezi námi. A ve zpěvu? Absolvoval jsem u Zdeňka Otavy, kdysi předního pěvce Národního divadla, mnohé mě naučil. Dlouhá léta jsem jezdil do soukromých lekcí k bratislavskému Frantovi Hvastijovi. Měl jsem sice nad sebou pevnou ruku, ale také jasný cíl ve zpěvu a později v pedagogické činnosti. A můj absolutní pěvecký vzor? Bezvýhradně Zdeněk Kroupa, kdysi vynikající operní pěvec.

Děkuji za rozhovor. Přeji vám vše dobré.

=jš=

Farní diář

9. 10. Fotbal otcové proti ministrantům standardně po deváté mši na Drakenu
11. 10. Všichni vysokoškolští studenti jsou srdečně zváni na Zahajovací studentskou mši s otcem biskupem Vojtěchem, která se koná v 19:00 hod. v katedrále na Petrově.
21. 10. Misijní neděle

Pravidelné bohoslužby:

pondělí 8:00 (školní)
 úterý – pátek 18:00
 sobota 7:00
 neděle 7:00, 9:00, 18:00

Děje se v diecézi

Společná mše svatá s našimi otcí biskupy

V rámci Plenárního zasedání ČBK ve Vranově u Brna budou biskupové moravských a českých diecézí slavit společnou mši svatou v úterý **18. října 2016** v 17:30 hodin v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně.

Pravidelné aktivity v naší farnosti

V neděli po mši sv. funguje farní kavárna, ministrantské schůzky a dětské sbory.

Každé sudé úterý dopoledne od 9:30 do 11:30 se v prostorách fary scházejí maminky v „Dopolední kavárně maminek od sv. Augustina“.

V úterý od 16:15 probíhá výuka náboženství pro děti 4. a 5. třídy.

Ve středu v 17 hodin se na náboženství scházejí děti od 1. do 3. třídy.

Ve středu od 19. hodiny chystá svůj repertoár kostelní sbor pod vedením p. Kyncla.

Holčiči spolčo (dívky 1.–5. třída) se schází v pátek mezi 16:00 a 17:30 v sále na faře.

Náboženství studentů 2. stupně se koná také v pátek od 16. hodiny.

Farní tábor mládeže s o. Josefem

Hned při odjezdu nám P. Josef ukázal, že v nás má důvěru.

foto: ojn

Letní pobyt pro mládež od dvanácti let s panem farářem se uskutečnil na faře v Lipůvce. Dobrodružný byl už odjezd, protože jsme měli až na místo dojet sami bez pana faráře. Příjezd byl také zajímavý dohadováním, kdo kde bude spát, a vybalováním věcí. Potom jsme byli rozděleni losováním do tří skupinek po pěti lidech. Každá skupinka měla za úkol jeden den připravit snídani, oběd a večeři, jeden den umýt nádobí a jeden den připravit program. K vaření a umývání nádobí posloužila malá kuchyňka. Venku před farou byla rozlehlá zahrada s ohništěm. Na této zahradě se daly hrát venkovní hry, které se daly také hrát v parku před farou, vedle kterého stál kostel zasvěcený sv. Cecílii. Program byl vždy zábavný a pestrý, ať to byly hry venku či uvnitř. Také jít poslepu nebo mít svázané nohy (pravý člověk měl svázanou levou nohu, levý měl svázanou pravou nohu, prostřední měl svázané obě nohy) mělo něco do sebe. Ve středu jsme měli celodenní výlet. Šli jsme na Vranov u Brna

se udál tento tábor, byl plný zábavy a dobrodružství. Příští rok určitě zase pojedou.

Terezie Schejbalová

Jedním z našich úkolů bylo hrát si...

foto: ojn

Co by byl tábor bez ohně?

foto: ojn